

[Henry Christensen.]

været genstand for vore overvejelser her i tinget; det endelige resultat var et resultat på baggrund af langvarige forhandlinger, overvejelser o. s. v. Når der imidlertid, uanset om der visse steder kunne være sympati derfor, ikke var mulighed for at gå videre her, var årsagen klart den, at de ønskede ændringer var bygget op under hensyntagen til, at der skulle ske en sammenkædning med en række andre tjenestemandsgupper inden for statsadministrationen. Man vidste meget vel, at der ikke var mulighed for at gennemføre ændringer her, uden at det ville medføre konsekvenser på en række andre områder. Resultatet af overvejelserne i udvalget blev altså, at man fra politisk side var enig om, at der var intet mere at gøre på dette område. For at undgå vanskeligheder, for at undgå det pres, man måske kunne blive udsat for, afstod man fra at foreslå forbedringer, der var berettigede, hvad angår landsbylærerne. Det var en besynderlig sammenkædning. Vi forstår ikke, at det var rimeligt over for os andre.

Men det blev endnu mere besynderligt; det fremgår af dagspressen. Efter at forhandlingerne i folketingsudvalget var afsluttet, og efter at man havde sikret sig, at vi andre ikke mere skulle have indflydelse på sagerne — skønt vi loyalt har arbejdet med på disse ting gennem lange, lange tider — hvad gør regeringen så? Regeringen optager uden om de parlamentariske institutioner forhandlinger med Lokomotivmandsforeningen og siger: lad dem — altså oppositionspartierne — bare rende og hoppe; vi skal nok sørge for, at næste år får I så og så mange flere advancementsstillinger; kort sagt: regeringen giver en masse løfter, hvis man da skal tro Social-Demokraten og Politiken.

Er det fair arbejds- og forhandlingsvilkår at byde os andre? Havde det eneste rimelige ikke været, at disse spørgsmål var blevet drøftet her på samme måde, som alle de andre spørgsmål er blevet drøftet? Det viser sig altså, at til trods for, at oppositionen — det tør jeg sige — har lagt megen samarbejdsvilje for dagen, har regeringen vist, at den ikke brød sig om samarbejde, når det kom til stykket.

Vi har høstet visse erfaringer i så henseende. Vi havde lejlighed til ved anden be-

handling at undre os en del over nogle af de højtærede ministres optræden, idet de til trods for, at der blev sagt ét til os i udvalget om tilslutning til lovforslagene, siden gennem pressens radioavis sendt ganske andre, vildledende, forkerte, urigtige meddelelser ud til offentligheden. Men når de derefter bliver spurgt her i tinget af repræsentanter for mere end to femtedele af tingets medlemmer, har de højtærede ministre ikke andet end foragt tilovers for folkerepræsentationen. De gider ikke svare, til trods for at man her i tinget spørger, hvorledes deres udtalelser skal forstås. Er det rimeligt? Er det rimeligt, at ministre, der i deres eget parti har et parlamentarisk grundlag på 9 medlemmer bag sig, bærer sig ad på den måde? Er det rimeligt og fornuftigt over for folkestyret? Synes de højtærede ministre ikke, de skulle mande sig op til her i tinget at give et svar på det, de er blevet spurgt om? Men det kan vi vel ikke forvente. Atter et udtryk for de vilkår, hvorunder man ønsker oppositionens medarbejderskab.

Jeg er ked af at have måttet gøre disse bitre bemærkninger, men de er udtryk for en vis erfaring, som vi desværre har måttet høste. Det burde have været sådan, at der havde været rimelige og gode samarbejdsvilkår mellem alle partierne om disse ting; det var der betingelser for, og det er ikke vor skyld, når der ikke har været det. Det havde været stærkere, om vi i enighed og samdrægtighed havde kunnet vedtage de nye tjenestemandsløve og de ikke var blevet gjort til genstand for de mærkelige politiske manipulationer, man fra visse sider har udfoldet. Jeg tror, det havde været stærkere, og jeg havde ønsket, at man havde kunnet gøre det, nu da man står over for gennemførelsen af efter vor opfattelse væsentlige forbedringer og meget store fremskridt i vor tjenestemandsløvgivning.

Jeg mener, det har været nødvendigt at gøre disse bemærkninger, men i øvrigt anbefaler vi folketinget nu at samle sig om at gennemføre de nye tjenestemandsløve.

Baagø: Også jeg kan deltage i denne undren over retsforbundets mærkelige spil. Også jeg kan deltage i forbavelsen over, at den højtærede finansminister, efter hvad vi har kunnet læse i pressen, allerede på